

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD
Faculty of Social Sciences, Charles University
Smetanovo náměstí 6, 110 01 Praha 1
Tel: +420 222 112 111

Posudek oponenta na bakalářskou práci:

Beseda, Dan: Use of Social Media in Political Campaign: The Case Study of the Barack Obama's 2008 Presidential Campaign. UK FSV IMS, ZS 2011/2012, 41 s.

Dan Beseda si ve své bakalářské práci vytyčil poměrně ambiciózní cíl – na velice omezeném stránkovém rozsahu uchopit a analyzovat dynamicky se rozvíjející fenomén (rolí sociálních médií a internetu obecně v politické kampani) a ilustrovat jej prakticky na příkladu prezidentské kampaně Baracka Obamy v roce 2008. O ambiciózním cíli lze v této souvislosti hovořit ze dvou důvodů – jednak proto, že se jedná o fenomén relativně nový, a tudíž i naše znalost a chápání jeho dílčích aspektů a dopadů se rychle mění a vyvíjí (což autor správně připomíná na straně 4), jednak proto, že se jedná o problematiku velice komplexní, kterou je nesmírně obtížné zpracovat na čtyřiceti stranách textu.

Přesto se dá říci, že se autor se svým úkolem vyrovnal poměrně dobře. Práce je logicky a přehledně strukturovaná. V úvodu je stanovena výzkumná otázka práce i metody, kterých autor při svém výzkumu využil. Postrádám zde snad jen jasně stanovenou hypotézu, která by byla následně potvrzena či vyvrácena v závěru. Rovněž některá tvrzení, byť jsou nepochybně pravdivá, jsou natolik obecně známá, že mi jejich přítomnost přijde skoro až nadbytečná – například věta „The U.S. presidential elections are one of the most important elections in the World (sic).“ na straně 2.¹

Po teoreticko-metodologické úvodní části textu, která obsahuje i definice klíčových pojmů (například „Web 2.0“ na straně 5, „social media“ na straně 6 a jednotlivé typologické kategorie na stranách 6–7), následuje případová studie využití sociálních médií v Obamově prezidentské kampani. Zde autor podrobně rozebírá jednotlivé aspekty Obamovy strategie – oficiální stránku (MyBO), Youtube, Facebook a další podobné sociální sítě i roli, kterou ve volebním klání sehrály blogy. Pracuje přitom s poměrně obsáhlou informační materií, vychází ze široké škály zdrojů a tvrzení uváděná v textu má doložená konkrétními faktografickými údaji a čísly. Z hlediska vyváženosti práce považuji za dobré, že tam, kde je to na místě, autor uvádí více různých interpretací a názorů a dává tak čtenáři možnost udělat si o zkoumaném problému plastičtější obrázek (např. role a důležitost blogů v politice na stranách 31–32, Web 2.0 a sociální média coby nová veřejná sféra na straně 11).

Co naopak v práci občas postrádám, je autorův vlastní názor, pokus o samostatnou interpretaci některých zjištění či o polemiku s názory expertů, které ve své studii cituje. Jsem si vědom toho, že bakalářská práce nedává podobným úvahám příliš prostoru, nicméně některé zkoumané problémy by si podobné (třebaže stručné) zamyšlení ze strany autora nepochybně zasloužily a pro práci by byla jeho vlastní interpretace obohacujícím. Například na straně 12 autor zmiňuje výsledky studie z roku 2011, které naznačují, že u lidí, kteří jsou členy skupin věnovaných politickým tématům na Facebooku, existuje větší pravděpodobnost, že budou politicky angažováni i jinde. Zde se přímo nabízí otázka, zda tato skutečnost není dána tím, že tito lidé byli politicky angažováni již před tím, než začali užívat Facebook, a na této sociální síti ve své angažovanosti pouze pokračovali (tj. že zde sice existuje korelace, ale

¹ Naopak tvrzení o tom, že americké prezidentské volby byly **vždy** pozorně sledovány nejen Američany, ale **mnoha lidmi po celém světě** (strana 2) je poněkud nepřesné. Důležitost těchto voleb výrazně vzrostla zejména v období po druhé světové válce, kdy se Spojené státy staly spolu se SSSR jednou ze dvou supervelmocí. V době před druhou světovou válkou americké prezidentské volby tak velkou pozornost světové veřejnosti nepřitahovaly.

spíše opačná, než možná naznačují výsledky zmiňované studie). Podobně při kritické zmínce o kampani Rona Paula v roce 2008 na straně 14 (Justine Lamm uvádí jako chybu, že Ron Paul a jeho tým nedali svým příznivcům dostatečně jasné instrukce, jak postupovat) se nabízí otázka, zda by vzhledem ke značně nesourodému spektru stoupců, kterými se kampaně Rona Paula zpravidla vyznačují (je to patrné i v právě probíhajících primárkách), bylo možné podobné instrukce vůbec zformulovat tak, aby část stoupců naopak neodradily. Na straně 21 autor zmiňuje, že i když Ron Paul měl dokonce vyšší počet shlédnutí svých videí na Youtube než Barack Obama, nakonec v republikánských primárkách neuspěl. V této souvislosti by mě zajímal autorův názor na to, proč tomu tak bylo (nicméně v tomto případě se jedná čistě o okrajový problém, jelikož tato zmínka se nachází v části práce věnované primárně Obamově kampani a není tedy nijak zásadní). Na straně 11 jsou konfrontována různá tvrzení ohledně toho, zda se Web 2.0 a sociální média staly novou „veřejnou sférou“ (Benkler) či spíše „hybridním komerčním prostorem“ (Papacharissi). I v tomto případě by bylo zajímavé se dozvědět, ke které z těchto teorií se přiklání sám autor.

Z hlediska jazykového a formálního trpí práce některými nedostatky, které nesnižují zásadně její přínos a kvalitu, ale působí poněkud rušivě. Oceňuji skutečnost, že se autor rozhodl napsat svou práci v angličtině (je to logické rozhodnutí, i proto, že se tak vyhnul překládání některých pojmů, pro něž v češtině ne nutně vždy existuje ekvivalent). V textu však bohužel zůstaly překlady, gramatické chyby a neobratně formulované slovní obraty, které se při pozornější editaci textu daly odstranit (čistě pro ilustraci: World s velkým W na straně 2, fiveth na straně 4, the number of the population na straně 14, Politian na straně 27, what do these friends means? na straně 28, which caught by an open microphone na straně 32, point Obama's ability na straně 35, news paper na straně 39 atd.). Občas se vyskytují i problémy se špatným použitím čárek, chybějícími mezerami, nejednotností při psaní čísel a procent (50000 x 200,000 na straně 28, 1% x 0,4 % rovněž na straně 28, přičemž tyto nejednotnosti najdeme v celém textu).

Trochu rušivě působí i skutečnost, že autor využívá jak systému odkazů v textu, tak poznámek pod čarou. Osobně bych dával přednost tomu, aby systém citování byl jednotný s tím, že pro účely této konkrétní práce by se dle mého názoru spíše hodila druhá varianta, tedy poznámky pod čarou. Samy citace v textu navíc nejsou udělány jednotně – někdy je jméno autora následováno čárkou (např. Dahl, 1956 či Williams & Gulati, 2008: 15 na straně 28), někdy čárka chybí (Westling 2010: 9 opět na straně 28 – znovu se jedná o problém, s nímž se setkáváme v celém textu). Seznam zdrojů na konci práce by si asi zasloužil podrobnější rozčlenění, než jakého autor použil.

Závěrem lze říci, že práce Dana Besedy je relativně zdařilým počinem zkoumajícím dynamicky se rozvíjející fenomén, který bude s největší pravděpodobností hrát v příštích letech stále důležitější roli v politice a ve veřejné sféře obecně. Práci doporučuji komisi k obhajobě s hodnocením **velmi dobře**.

V Praze dne 20. 1. 2012

Jan Bečka